

Δυο λέξεις σκιαγραφούν 2 ποιήματα

Δυο λέξεις: **Πρόσωπο-Αγαπημένη** σκιαγραφούν δυο ποιήματα :
«Καντάτα» και «Αυτό το αστέρι είναι για όλους μας» του Τάσου
Λειβαδίτη.

Πρόσωπο: Η κορωνίδα στο σώμα του ανθρώπου. Δύο είναι τα
συνθετικά της: Η πρόθεση προς και όψη από το ρήμα οράω-ορώ. Εδώ
μπορούμε να δούμε κατά περίπτωση κομμάτια που αποκόβονται ή
σταγόνες που ξεχειλίζουν και ρέουν από το κέντρο του μυαλού και την
άβυσσο της ψυχής μας.

Φωνές, ήχοι, εικόνες, συμβάντα, ένα βλέμμα, μία κίνηση, ένα άγγιγμα,
προκαλούν το ερέθισμα και τότε το κάτι που ξεκολλάει ή περισσεύει
στο μέσα του ανθρώπου έρχεται και κάθεται ή απλώνεται πάνω στο
πρόσωπο του. Οι δίοδοι πολλές. Δύο οι πιο μεγάλες: Τα μάτια μαγνήτες
συγκεντρώνουν όλη τη δύναμη και ζωγραφίζουν και εκπέμπουν όλα:
πόνο, θλίψη, αγωνία, φόβο, θυμό, απορία...

Το στόμα κρουνός που ελευθερώνει όλη την πιεσμένη ενέργεια καλή
και κακή. Ήχοι, φωνές, κραυγές και ψίθυροι, τραγούδια, σφύριγμα
στέλνουν στο σύμπαν τα σήματα της ψυχής, που ζητά να την ακούσουν
να συνομιλήσουν... (έλα, φύγε, θέλω)

Τα χείλη στολίδι και μαγνήτης στέλνουν σήματα και ζωγραφίζουν αλλά
και ανοίγουν ή κλείνουν-σφραγίζουν το στόμα, τη δίοδο για να βγουν τα
όσα πιέζουν την ψυχή.

(Κράτησε το στόμα του κλειστό. Μίλα ρε τι σου ζητάνε; κατάπιες τη
γλώσσα σου?)

Και γύρω από το στόμα και τα μάτια η μύτη, τα μάγουλα και το μέτωπο
τα πλαισιώνουν και δέχονται σε όλα τους τα κύτταρα τις δονήσεις που
στέλνουν οι δυο κρουνοί. Και τότε έχουμε το πρόσωπο, τον πίνακα της
ψυχής και του μυαλού μας, που αλλάζει χίλια χρώματα, αποτυπώνει
όλα όσα ζούμε. Το αόρατο χέρι του εαυτού μας ζωγραφίζει αέναα,
ακούραστα.

Ποιος μπορεί να εμποδίσει αυτή τη φυσική λειτουργία, που λυτρώνει
από το βάρος και ανατροφοδοτεί τη πηγή;

Υπάρχουν άνθρωποι χωρίς πρόσωπο, με πέτρινα μάτια και άδειο
βλέμμα;

Μόνο ως κατασκευάσμα και πάει κόντρα στη φύση του ανθρώπου: διεστραμμένα μυαλά, οι ταγμένοι στο σύστημα, που βλέπουν μόνο το μαύρο της ψυχής και το χρήμα από τα υπάρχοντα αγαθά. Το χέρι τους βουτάει το πινέλο μόνο στο μαύρο και μουτζουρώνει όλα τα άλλα χρώματα. Παγώνει όλα τα κύτταρα που δέχονται τα σήματα της ψυχής. Και τότε έχουμε τα πέτρινα μάτια, το άδειο βλέμμα, αριθμούς και όχι ονόματα ανθρώπων.

Δηλαδή αυτός είναι ο προορισμός της κοινωνίας μας; Θα το επιτρέψει αυτό ο δημιουργός; Ο άνθρωπος θα νικήσει τη φύση; Το φως του ήλιου θα το νικήσει το σκοτάδι της ψυχής;

Το σύμπαν λειτουργεί και πέρα από τις δυνάμεις και τις βουλές του ανθρώπου. Η αγάπη δεν εξαντλείται στα όρια του συστήματος. Κάθεται με ασφάλεια στα αόρατα φτερά της φαντασίας. Διαπερνά κάθε εμπόδιο σαν ακτίνα φωτός καταργεί την απόσταση, την παίρνει ο αγέρας στην ανάσα του και χαϊδεύει τα μαλλιά, το πρόσωπο, τα χέρια, ρίχνει μαγική χρυσόσκονη στα μάτια και όλα τα κύτταρα ταράζονται και γίνονται μικρά πινέλα, που ζωγραφίζουν το πρόσωπο της αγαπημένης, του αγαπημένου.

(Τα μαλλιά σου είναι μαύρα όπως μια νύχτα. Στο στόμα σου ανασαίνει ολάκερη η άνοιξη .

Τα μάτια σου είναι όμορφα σαν όλα μαζί του κόσμου τα τραγούδια. Σου πήγαινε στο πρόσωπο σου ο ήλιος.

Κράταγα τα χέρια σου και έτσι είχε πάντοτε η ζωή ουρανό και εμπιστοσύνη.

Στη πιο μικρή στιγμή μαζί σου έζησα όλη τη ζωή.)

Κοζάνη 4-5-2016

Γκουτζιαμάνη Γιάννα
φιλόλογος